

Supraphononline

Foto © Michaela Džurná

KONEČNĚ DASHA!

Dasha, bezesporu jedna z našich nejlepších zpěvaček, konečně přichází se sólovým albem. Jmenuje se velice příznačně – Konečně! Tahle deska udělá radost všem, kteří mají Dashu rádi a kteří její album netrpělivě vyhlíželi už řadu let. I sám Karel Gott se divil, že Dasha ještě sólovku nemá. Držitelka mnoha cen včetně divadelní Thalie, která studovala na konzervatoři v Praze i na Berklee College of Music v Bostonu, předvádí na svém debutovém albu šíři svého pěveckého umění v písničkách, které byly napsány přímo pro ni. A které, jak sama říká, ukazují, v jaké muzice se cítí nejlíp. Obklopila se přitom spolupracovníky, se kterými podobně myslí i cítí – a na výsledku je to znát.

Hned první písnička na vašem novém albu se jmenuje Věřím hvězdám. Je ta písnička o vás – tedy: věříte hvězdám?

Do značné míry vlastně ano. Hvězdám věřím. Tenhle text napsal jako svůj první počín v téhle oblasti David Solař, který je současně autorem muziky. Myslím, že se střelil. Možná to nemyslel úplně na mě, ale je to pravda. Hvězdám věřím.

Ani se nechce věřit, že je to první text Davida Solaře.

Je to opravdu moc hezký text. Původně jsme text k téhle písničce chtěli svěřit někomu jinému, ale jednou mi David hlásil: hele, tohle mě napadlo cestou vlakem z Říčan do Prahy! A text byl na světě. Jiný už jsem nechtěla. Text se mi líbí a dobře se mi zpívá.

S Davidem Solařem jste si asi hodně blízcí, spolupracujete dlouho a s jeho písněmi jste získala i nějaké ceny!

S Davidem jsme se potkali už při studiích na konzervatoři, on byl v prváku, já ve druháku. Už tehdy mě oslovil, abych nazpívala jeho písničku, kterou se chystal přihlásit na autorskou soutěž „Děčín“. Píseň se mi moc líbila, tak jsem ji natočila. Ta píseň pak vyhrála. Pak jsem vyhrála s další Davidovou písní jinou soutěž. Prostě nám to spolu šlo. Věděla jsem, že bych s ním jednou ráda natočila celou sólovou desku, protože David je šikovný muzikant a máme podobné hudební citění a vkus.

A povedlo se.

Povedlo, i když jsem si na něj musela počkat. David je opravdu výjimečný a hodně vytížený, píše třeba hudbu k seriálům,

filmům, a má i další projekty. Ale to čekání se vyplatilo. Je většinovým autorem písní a taky spoluproducentem, album jsme dali dohromady společně.

Ovšem vaše – pro mnohé pozdní – debutové album muselo čekat i z důvodu vaší vytíženosti, měla jste (a pořád máte) spoustu práce, vystoupení, muzikálů...

To je pravda, navíc jednu dobu jsem uvažovala o tom, že natočím swingovou desku. To bylo v době, kdy jsem se téhle muzice hodně věnovala a byla jsem v tom dost ponořená. Postupem doby jsem ale zjišťovala, že mám blíže spíše k popu. Mám ráda různá zákoutí muziky, ale to, jak jsme album natočili, vyjadřuje přesně to, co je mi hudebně nejbližší, jak to cítím.

Možná paradoxně vychází deska v době, kdy máte malé dítě a tím pádem už vůbec nemáte času nazbyt. Pomohla vám dcera v rozhodnutí jít do toho?

Když jsem otěhotněla, říkala jsem si: vida, to by mě nikdy nenapadlo, nakonec přivedu na svět dřív dítě než desku! Porod mě tedy nastartoval k přípravě alba. Navíc, musím říct, mě těhotenství a mateřství přivedly do úplně jiného rozpoložení a asi je to z mojí tvorby i cítit. Písně jsou poměrně jemné a něžné. A v jedné písničce se dokonce objevuje Žofinka jako host. (smích) To vzniklo naprosto spontánně, nepřipraveně, ale věci se dějí tak, jak mají. Shrnutí: Žofinka za tu moji desku hodně může.

Myslíte si, že nebýt Zlínalentu, byla by vaše hudební dráha jiná, třebaš klimatější?

Asi ano. Díky Zlínalentu jsem potkala ty správné a důležité lidi, kteří mě nasměřovali k dráze profesionální zpěvačky. Moje dráha se původně měla vyvíjet jinak, měla jsem jít studovat cestovní ruch do Rakouska. Jenže po Zlínalentu mě Lída Nopová přitáhla do Prahy a přemluvila mě i moje rodiče, abych šla na konzervatoř, že patří tam. Lidem, kteří mi v začátcích pomáhali, jsem dodnes vděčná.

Jak úzce spolupracujete s textaři – sedíte nad nimi a vrátíte jim třeba texty k přepracování?

Ano. Na téhle desce jsem ale měla štěstí na výběr textařů. Většinu textů na album napsala Ester Brožová, něco napsal Jirka Březík, dokonce tam mám text od Jananas, tedy od Jendy Vávry a Jany Infeldové. Bezvadný text. Je výhoda, když jsou textaři i muzikanti. Chápu frázování a napíší text, který se dobře zpívá. Co se týče alba Konečně!, řešili jsme jenom některé malé detaily, v klidu, přes mail nebo přes telefon. Nebyly potřeba žádné velké úpravy.

Máte ráda duo Jananas?

Mám. Zнала jsem je, i když v rádiích moc často slyšet nejsou. Když jsem hledala nějaké šikovné textaře na moje album, dostala jsem tip právě na ně a v Supraphonu jsem si vyprosila jejich desku. Tu desku mám od té doby v autě a spolehlivě mi dělá dobrou náladu. Vyzařuje z nich pro mě velice příjemná aura.

Když jste sestavovala písničky na vaše nové album, měla jste v posledním výběru asi dvacet písní. To by hodilo na dvojcedéčko!

Myslím, že jedno CD stačí. Je pravda, že jsme natočili asi dvacet kousků, ale jenom jako demosnímky, bez hudebních úprav a s pracovním zpěvem. Zkoumali jsme, jak to dýchá, jak to na nás celé působí. Nakonec jsme vybrali ty písně, které k sobě nejlíp pasují. Z těch, které zbyly, se snad část dostane na moji příští desku. Třeba nějaká bude...

Hodně lidí si vás na první dobrou vybaví jako muzikálovou hvězdu. Jak jste přišla k muzikálu?

Ještě když jsem byla na konzervatoři, jezdila jsem s Karlem Gottem, a začala jsem zpívat i sólově, třeba v Boom Bandu nebo v kapele Golem. Muzikály jsem tehdy vůbec dělat nechtěla. A zase zasáhla Lída Nopová. Řekla mi, ať přijdu na konkurs, že Janek Ledecký napsal muzikál a hledá zpěváky. Zajímalo mě téma toho muzikálu: Hamlet. Aniž jsem v té době měla nějaké divadelní zkušenosti, konkurzem jsem prošla a vybrali mě. Teprve pak se mi dostaly do rukou hudební snímky z tohoto muzikálu, a ty mě uchvátily. Skvělá muzika, skvělý orchestr, výborné texty. A řekla jsem si: do toho jdu! To byly moje muzikálové začátky. Ocitla jsem se na divadelním pódiu vedle profiků, skvělých herců, od kterých jsem se toho hodně naučila.

Dnes jste ten profík, co pomáhá méně zkušeným kolegům, vy...

Myslím si, že se pořád mám čemu učit. Ale kéž bych za pár let byla pro někoho přínosem a pomocnicí!

SU6366-2

BÍLÉ VÁNOCE LUCIE BÍLÉ II.

Lucie Bílá již 27. října vydává nové vánoční album s příznačným názvem Bílé Vánoce Lucie Bílé II. Celkem třináct novinek, včetně překvapivého autorského i pěveckého spojení s písničkářkou Radůzou!

Sedm let po vydání multiplatiny vánočního alba Bílé Vánoce Lucie Bílé přichází zpěvačka s novou sváteční kolekcí 13 písní.

„Když jsem vydala první vánoční album, věděla jsem, že nebude poslední. Právě teď je ta pravá chvíle pro druhé, sváteční a novinkové... S Petrem Maláskem jsme natočili 13 nádherných vánočních písniček... A já už se nemůžu dočkat, až se všechny rozletí do světa...“ říká Lucie Bílá.

Album vznikalo v osvědčeném týmu Lucie Bílá a Petr Malásek, který je nejen hudebním dramaturgem alba, muzikantem, ale také a v neposlední řadě autorem šansonové písně „Řekněte dětem“, jež celé album uzavírá. „K Vánocům patří široká škála emocí: od čisté rozesmáté radosti přes starosti s přípravami, určité bilancování, až po smutek a vzpomínky na blízké, kteří je již s námi nemohou trávit... Toto všechno jsme se snažili zachytit na novém albu Bílé Vánoce Lucie Bílé II. Po prvním vánočním CD, které vyšlo před sedmi lety a neslo se více v duchu tradičních a lety prověřených vánočních skladeb, jsme se nyní všichni snažili proniknout životu trochu více „na zoubek“ a vystihnout barevnost nálad, které sebou tyto svátky nesou. Skvělé texty písničkářky Radůzy a textaře Václava Koptý nám v tom byly vynikajícími pomocníky, a nic z toho by nefungovalo, nebýt fantastického výkonu Lucie, která opět prokázala, že na poli emocí a hlasové magie bude stěží hledat konkurenci...“ glosuje vznik alba hudební producent Petr Malásek.

Lucie Bílá zpívá opravdově, protože svátky klidu, míru, rodinného sblížení i ohléd-

nutí za uplynulým rokem jsou pro ni velmi důležité. Tímto albem vám dává šanci být znovu s ní ve chvílích, které má ráda a chce je s vámi oslavit muzikou.

Devět textů alba připravila pro Lucii Bílou písničkářka Radůza, včetně společného duetu „Marie a svatá Anna“, kde je také autorkou hudby. „Petr Malásek mne nejprve oslovil, jestli bych nezkusila přetextovat jednu, nebo dvě písničky. Nakonec mě práce zaujala natolik, že jsem snad během týdne převedla do češtiny všechny, které ještě neměly český text. Byla to pro mě obrovská škola, protože to je zcela jiná práce, než psát text původní. Musela jsem vycházet z obsahu originálního textu, dodržovat rytmickou stavbu veršů a také myslet na to, že dlouhé tóny ve výškách by neměly příliš často končit na samohlásky „i“ a „e“. Byl to takový velmi zábavný a místy hodně obtížný scrabble. Bavila jsem se při tom náramně,“ uvedla Radůza.

Druhý duet „Zvon volá nás“ (text Jan Macků) s Lucií nazpíval autor Jan Toužimský ze skupiny Arakain, se kterou Lucie Bílá často koncertuje jako host.

Téměř celý prosinec tohoto roku bude vystupovat se skupinou Petra Maláška po České a Slovenské republice s programem Bílé Vánoce II. Nebude chybět tradiční koncert v Hudebním divadle Karlín (13. prosince) a vánoční turné završí 23. 12. v Teplicích.

Novinkové album Bílé Vánoce Lucie Bílé II. vychází na CD/ LP/ MP3/ FLAC/ Hi-Res již 27. října 2017!

Foto © Marcel Gonzalez-Ortiz

Foto © Marcel Gonzalez-Ortiz

SU6396-2

Supraphononline

UNIVERSUM

ONDŘEJE G. BRZOBOHATÉHO

Zpěvák a skladatel Ondřej Gregor Brzobohatý po třech letech od vydání svého úspěšného debutu Identity, které provázelo několikrát prodloužené turné a za jehož prodej obdržel platinovou desku, vydává 20. října 2017 nové autorské album Universum. Hudebně se pohybuje mezi popem, funky, soulem i jazzem a Brzobohatý k němu uvedl: „Ve stylu muziky jsem se snažil být o trochu odvážnější než u alba Identity. Dalo by se říci, že Universum hudebně více tepe. Chci, aby tu šlo ještě o něco jiného než, jen o zábavu. Nemíním mentorovat, to vůbec ne, pouze se mi v hlavě utvářejí a seřazují myšlenky a nápady, které bych rád předal. Myslím si totiž, že každý umělec by měl publiku nabízet právě to, co se v něm odehrává, a ne kalkul, co by se asi tak mohlo tutově líbit a prodávat. Pak je na posluchači, jestli si jeho myšlenky najde a bude je s ním sdílet, nebo ne. Takže nikomu nic nevnucuji, ale budu rád, když si lidé moje nové písničky poslechnou. Uslyší, co se mi právě honí hlavou.“

Skladby na album vznikaly průběžně již od vydání předchozího alba. Některé z nich Ondřej dokonce představil v rámci Universum Tour, které probíhalo od prosince roku 2016 až do dubna 2017. Základy nahrávek vznikaly ze společného živého hraní ve studiu, což je na finálním kompaktním zvuku znát. Nové album zní pozitivně, tanečně a zároveň díky některým textům nutí po-

sluchače přemýšlet nad děním kolem nás.

Ondřejovy texty kombinují smysl pro rytmus i proměnlivost emocí, které dávají nahlédnout do jeho osobního Vesmíru naplněného láskou, touhou po svobodě, ale i zklamáními všedních dní. Grafickému zpracování obalu alba Universum dominuje fotografie Ondřejova oka. A jak sám podotkl, jeho oči jsou specifické tím, že

každé má jinou barvu duhovky, a to pomyslně koresponduje i s obsahem alba, jež je hudebně pestré a současně hodně osobní.

Ondřej písničky natočil se svými koncertními spoluhráči a hudebními přáteli: bubeníkem Tomášem Kozelkou, saxofonistou Matoušem Kobylkou, baskytaristou Jaroslavem Pokorným a kytaristou Ondřejem Fišerem. Smyčce obstaral Epoque

Orchestra pod vedením Víta Petráška a dechovou sekci vedl Miroslav Hloucal. Jako speciální host si zahrál na Hammondovy varhany frontman skupiny Monkey Business Roman Holý. V duetech Je toho moc zpívá s Ondřejem Marta Jandová a v Máme rádi jazz Vojtěch Dyk.

SU6359-2

Supraphonline

TĚŽKEJ POKONDR

DOBŘÝ TEXT MUSÍ PŘIJÍT NA PRVNÍ DOBROU

Další dávka megahitů v pokondřím podání – to je album Star Boys. Roman Ondráček a Miloš Pokorný alias Těžkej Pokondr si nehrají na hvězdy – spíš si sami ze sebe tak trochu dělají legraci. A děkují svým fandům za neutuchající přízeň. Nad novou deskou, která vychází jako CD i LP, sedíme s oběma pány, kteří ale odpovídají téměř jako jeden muž.

Většina písní na vaší nové desce (ostatně i v celé vaší tvorbě) jsou ve své době profílklé kusy; jak obtížné je získávat na ně ze zahraničí autorská práva?

U naší nové desky s tím byl velký boj. Vloni jsme měli dvacet let společného vystupování, a částečně i proto jsme tuhle desku dělali, řekněme k výročí. A na ty pro nás nejzásadnější písně jsme práva pořád ne a ne získat. Byly tedy dvě možnosti: desku nedělat nebo ji udělat jinak. Zvolili jsme třetí variantu, desku odložit a udělat ji za rok. Někým zázrakem se postupně podařilo práva vyřídit, ty pro nás důležité písně tam máme všechny, a deska vychází o rok později. Nakonec je to lepší – kulatá výročí slaví všichni, tak je pro nás lepší slavit výročí jedenadvacáté.

Dá se říct, že získat z ciziny autorská práva je stále obtížnější?

Jasně, je to tak. Musíme posílat překlady, ale z nich se často ztratí ten fór, který máme v českém textu. Při tom schvalování jde tedy hlavně o to, jestli v textu není něco urážlivého vůči původnímu interpretovi nebo autorům. Důležité je, aby měli schvalovači nadhled. Většinou na to máme štěstí. Za těch dvacet let jsme měli několik textů, které byly opravdu na hraně, a práva jsme dostali. Příklad: v textu k písničce, kterou zpíval Falco, se v našem textu vyskytoval „hajzl rakouskej“. Falco byl v té době už po smrti, a ač se to netýkalo jeho, říkali jsme si, že tohle nemůže projít. Aprošlo. Naproti

tomu nám neprošlo několik naprosto neškodných věcí.

Takže vždycky je to tak trochu sázka do loterie s nejasným koncem.

Myslíme si, že schvalovači texty příliš neřeší. Jasně, podívají se na ně, taky bych se podíval na text, kdybych byl publisherem třeba Bruce Springsteena, ale dívají se na ně spíš lehce. Hlavně jim jde o procenta z výtežku, každý jich chce mít co nejvíc. Co se týče našeho nového alba, tak nám – kromě Scatmana či Kretěna – nikdo moc problémy nedělal. Scatmana totiž provází smutný příběh. Interpret, americký zpěvák Scatman John, brzy poté, co se tahle píseň stala hitem, zemřel. Promotér si mohl myslet, že náš text Kretěn je o něm. Ale samozřejmě není a nakonec to pochopil, i když to trvalo poměrně dlouho. Náš text je poctou všem kreténům, kteří si to zaslouží.

Takže vlastně jde o jakousi hru mezi vámi a schvalovači práv?

Je to hra. A dneska o to dražší, že často je zapotřebí s překladem textu poslat i demonahrávku. V momentě, kdy musíte odevzdat celou nahrávku, musíte ji zainvestovat – a ona pak třeba neprojde. Nechtějí to takhle všichni, ale je to voprz.

Měli jste ze strany promotérů někdy i kladné ohlasy, třeba typu: je, to je o Jardovi Jágrovi, to je dobrý?

Měli. Například o práva k písni, kterou

jste zmínili, tedy Eye Of The Tiger, žádala spousta dalších, třeba i Helena Vondráčková, ale práva jsme dostali jenom my! Asi tu zase šlo o nadhled. Ti kluci schvalovací byli z Chicaga, takže hokej jistě znají a asi znají i Jardu Jágra, a řekli si: jasně, tohle nás baví!

Introdukci alba tentokrát obstarává Ladislav Županič.

Pro úvod na každou naši řadovou desku oslovíme někoho, kdo s námi byl nebo je nějakým způsobem propojen. Na minulých albech to byli například Stanislav Fišer nebo Václav Postránecký, teď Láďa Županič, se kterým máme už léta hezký vztah. Jde nám o charakteristické hlasy propojené nějak s tématy desky, třeba Standa Fišer – Vine-tou, nebo jejichž majitelé mají vypravěčský dar, aby to prostě byli hlásiči. A aby to jejich povídání bylo současně i vtipné. To se samozřejmě netýká jen úvodů alb. V Jardovi Jágrovi mluví například Pavel Rímský coby dabér Rockyho. Současně ti lidé musí přistoupit na náš fór, na naši myšlenku. Často si texty upravují, aby jim byly příjemné do pusy. Ten text tak vzniká vždycky ve vzájemné spolupráci. Nechceme, aby hlásič dostal text, který mu nesedne a který jenom načte. My tedy dodáme muštr, který nějakým způsobem ladí s obsahem desky, a on si ho upraví podle sebe. S tím, že to prostě musí držet pohromadě.

Na albu Star Boys máte i další spolupracovníky, Matěje Rupperta, Adélu

Gondíkovou, Otta Klempíře...

Se všemi se dlouho a dobře známe. S Matějem jsme se po nějaké době potkali v našem biliardovém klubu, mluvili jsme s ním o Kretěnovi a jemu se ten nápad líbil. Tak si s námi šel Kretěna zazpívat. Co se týče Adély, zrovna byla v pořadu Tvoje tvář má známý hlas a my jsme v té době řešili píseň Macarena. V téhle písni je to jasně dané: jsou tam dva starouši, kteří zpívají pořád to samé dokola, a pak mladé buchtý, které to zase vezmou po svém. Chtěli jsme někoho stejně starého, nebo naopak trochu komediantku. A to Adéla je. V naší verzi má Adéla křena, takže to asi bude taková trošku lehčí ženská, a ona do toho s námi šla. A Ota Klempíř – i s ním se známe dlouho, navíc máme velice rádi současnou partu kapely J. A. R. Když jsme chtěli někoho na krátký rap, Roman Holý nám doporučil právě Otta. A Ota byl poctěn. Svůj part si sám napsal a vystříhl ho skvěle.

Asi nemusíte ke spolupráci nikoho sáhodlouze přesvědčovat...

Ne, nikoho nepřemlouváme. Jsme rádi, když do toho jdou kolegové s radostí a jsou v tom nejlepší slova smyslu nadšení z té možnosti. Třeba kvůli Robertu Zárubovi jsme v Jágrovi předělávali část textu, aby se v písničce mohl vyskytnout.

Do jaké míry je už zmíněná písnička Kretěn vaší reflexí chování lidí na sociálních sítích?

Do značné. V té písni jsou sociální sítě vlastně jenom nařknuté, ale důležité. My sami to, o čem tu zpíváme, vidíme z první ruky. Když máme v rádiu nějakého hosta, hned po skončení show se na sociálních sítích objevují nejrůznější reakce. Od pochval přes kanály. Někteří lidé si právě touhle cestou řeší svoje mindráky a udělají z té sítě doslova splasku. Takového člověka si představujeme tak, že si poslechne náš pořad, objedná si nějaký žrádlo, vedle sebe má pětiletovku nějakýho pití a kydá přes

sociální sítě kýbly hnoje. Tahle představa stála v prapůvodu písni Kretén.

Na novém albu oslavujete i některé hvězdy, od Jardy Jágra až po Hynka Čermáka. Co na vše písni říkáte?

Hynek Čermák věděl hned od začátku, že o něm vzniká písnička, a byl s tím svolný. Pochopil, že je to jeho oslava, a k tomu vtipná. Navíc jsou v ní skutečné reálie z jeho života. Dokonce ji pouštěl i v Dejvickém divadle. Reakci Jardy Jágra teprve očekáváme. Ale

věříme, že to celé vezme, vždyť je to taky jeho oslava. Upřímná. Lou Fanánek, který tenhle text napsal, totiž Jágra opravdu uznává, a to sportovně i osobnostně. A chtěl tuhle úctu vtisknout i do svého textu.

Ze spolupracovníků jsme ještě nejméně písničkáře, skladatele, textaře a zpěváka Xindla X, který otextoval tři písni vašeho nového alba.

Xindl X s námi spolupracoval už dřív, a perfektně, dělali jsme s ním třeba písničku

Vem kačky. Na desce Star Boys má písni Kretén, společně s Romanem Schízou a Má asi křena. Ondra je fajn, talentovaný kluk, který nám občas i pomáhá, když sami máme s nějakým textem problém. A u nás se zase vyblbne. On třeba spolupracuje s kapelou Slza, tam si moc srandu dělat nemůže, protože fanyanky Slzy berou všechno vážně. Spolupráci s námi tak může brát i jako určitý ventil. U nás může v zásadě cokoliv. To ostatně platí třeba i o Fanánkovi. Obecně: textaři u nás mají volné ruce a baví je to.

VLADIVOJNA LA CHIA 8 HLAV ŠÍLENSTVÍ

Nezaměnitelná zpěvačka, textařka, producentka, autorka filmové i divadelní hudby a výrazná osobnost české hudební scény Vladivojna La Chia vydá další ze svých netradičně pojatých filmových soundtracků. Po hudbě a písni k filmu *Nevinnost* a seriálu *Až po uši* tentokrát připravila v mnohém unikátní album inspirované filmem Marty Novákové *8 hlav šílenství*, ke kterému rovněž složila hudbu. Na nahrávce Vladivojna spolupracovala s Lucií Bílou, Lenkou Dusilovou, Anetou Langerovou, Otou Klempířem a Kittchenem. Slavnostní křest proběhne 15. 11. v pražské La Fabrice.

“Z hudebních motivů, které ve filmu zazní jsem vytvořila skladby na básně Anny Barkovové, o které celý film je a k nim jsem přizvala několik výrazných interpretů, vlastně docela nesourodou společnost,” komentuje Vladivojna svou novinku, pro kterou se jí podařilo získat velmi pestrá a pro někoho možná až překvapivou paletu zpěváků a zpěvaček.

Uslyšíme tak například Lucii Bílou ve dvou naprosto nových a odlišných polohách. Představitelka filmové hlavní role Aneta Langerová se zde objevuje jak sólově, tak vůbec poprvé v duetu s Lenkou Dusilovou. Svůj hlas albu propůjčilo i pár výrazných jmen současné alternativní scény jako zpěvák rock metalové kapely Insania Poly nebo postapokalyptický písničkář Kittchen.

“Hudba k filmu mě velice bavila, ale přiznám se, že udělat z Barkovové básní písničky, které nazpívají všechny tyhle osobnosti, byla nakonec jedna z nejnáročnějších produkcí, kterou jsem kdy dělala. Cítila jsem velkou odpovědnost vůči všem těm lidem, kteří na desce nakonec jsou. Zároveň to pro mě byla ohromná výzva. Básně Barkovové jsou totiž stále nesmírně silné a aktuální. Zaslouží si zhudebnit,” dodává Vladivojna.

Vladivojna brzy vyrazí na koncertní turné s novým programem, který obsahuje také několik písní z nového alba. Vladivojna jej absolvuje během podzimu a jara společně se svým pětičlenným čtyřtříem 4Trio, které kromě ní tvoří kytarista Aleš Bajger, violoncellistka Terezie Kovalová, šansonová zpěvačka Sylvie Bee a nově i bubeník Luboš Pavlík.

„Naše koncerty jsou výjimečné tím, že všechny skladby hrajeme v aranžích pro akustické nástroje. Takže skladby, které jsou na albu hojně protknuté elektronikou jsou v koncertní podobě jiné. Je to pro nás velké dobrodružství a zábava,“ říká k živému hraní Vladivojna.

První koncert tour proběhne v Kutné hoře v galerii výtvarného umění Gask,

Kapela chystá také dva křty. Ten první moravský bude v rámci významného festivalu Hradecký slunohrad, přičemž pomyslným vrcholem bude 15. 11. křest v pražském klubu La Fabrika, na němž se coby hosté představí Aneta Langerová, Kittchen a další.

Foto © Michaela Džurná

SU6395-2

Supraphononline

IMODIUM

DŮLEŽITÁ JE ZMĚNA!

Broumovské kvarteto Imodium za svou pátou studiovou nahrávku Element sklízí od recenzentů samou chválu. Jak vznikala, proč jsou na obou singlech hosté, a jaké bude aktuální turné prozradil frontman Thom.

Už dopředu jste ohlašovali, že na novém albu to tentokrát bude "úplně nové Imodium". Myslíte, že se vám to podařilo?

Vždycky se k nahrávání snažíme přistoupit tak, že zachováme určitou podstatu toho, co děláme, tedy kytarovou rockovou muziku, ale asi to poslední, co bychom si přáli, a určitě se to netýká jen nás, je zůstat stát na místě. A pořád si dokola opakovat svůj model – jakkoli by byl předtím úspěšný. Rádi zkoušíme nové věci, ale na druhou stranu určitě nejsme extrémisté, kteří by najednou připravili kolekci úplně jiných písniček v úplně jiném žánru, jen abychom všechny vyvedli z míry. Ale snad je z toho znát, že jsme se v průběhu doby něco naučili, ať už je to instrumentální stránka věci nebo třeba stavba melodií, ale samozřejmě se to týká i práce ve studiu. Když jsme začínali, bylo nám patnáct, teď je nám třicet, takže logicky k mnoha věcem přistupujeme jinak. Doufám, že se to podepsalo i na tom výsledku.

Souhlasíte s názorem, že je nové album o něco tvrdší než ta předchozí?

Opravdu? My nikdy moc neděláme věci účelově, rozhodně jsme dopředu neměli nějaký cíleně připravený plán. Ano, chtěli jsme mít "nahuštěnější" sound, ale to neznamená, že bychom si dopředu řekli, že budeme víc zkruslovat kytary nebo že bychom měl víc křičet.

Nicméně dnes je trend spíš opačný: udělat to líbivěji, zaujmout i mladší posluchače nebo přejít z angličtiny na češtinu – což vy ale nemusíte.

Rozumím, i když si tím nejsem tak jistý, jestli je to opravdu nutné, když vidím, jak jsou úspěšní Thom Artway nebo Lenny. Nicméně u nás se při tom asi projevil postupující věk, to přehoupnutí z dvacítky na třicítku. Najednou okolo sebe slyšíme, jak už to mládí skončilo, a jak je třeba myslet na hypotéky a rodiny. A všem se nám v našem okolí děje, že naši kamarádi to uvažování mění. Ale nemyslím, že je to důvod "přestat

žít". A taky je okolo nás hodně těch, kteří o sobě sice rádi říkají, že jsou rocková kapela, ale nakonec kytara na jejich nahrávce skoro není slyšet. Což bychom my neradi. Vlastně k muzice přistupujeme hodně podobně instinktivně, jako když jsme byli pubertáci. Ale už s tím umíme mnohem lépe pracovat.

Souvisí s tím i to, že jste znovu přizvali jako producenta Martina Voláka?

To nakonec dopadlo trochu jinak. Původní plán byl zopakovat úspěšný model předchozí desky Valerie, takže jsme se s Martinem znovu sešli a pracovali společně na hrubých verzích nových skladeb. Potom jsme se pustili do nahrávání – a nějak se nám to celé zborilo pod rukama; nikomu se do toho nechtělo a vlastně nás to ani nebavilo. A v tu chvíli jsme si uvědomili, že to už znovu stejně dělat nechceme. Chvilí jsme i uvažovali o tom, vydání alba odložit. Ale byli jsme si natolik jistí tím materiálem, a měli ho natolik připravený, že nám

to prostě přišlo škoda. A dodatečně už také víme, že jen odklad by ten problém vůbec nevyřešil. Důležitá byla změna – udělat to jinde a jinak, s jinými lidmi.

SU6391-2

Supraphonline

MARTHA ELEFTERIADU

KRESBY TUŠÍ JSOU JAKO IMPRESIONISTICKÝ OBRAZ

Ač od vzniku pro mnohé kultovního sólového alba Kresby tuší Marthy Elefteriadu uplynulo více než čtvrt století, tato v mnohém jedinečná nahrávka stále žije. A to nejen v srdcích posluchačů i autorů v čele s Michaellem Kocábem, Dežem Ursinym, Vladimírem Mišíkem či Vladimírem Mertou. Díky nedávné reedici Supraphonu je znovu k dispozici také v obchodech. Navíc se čtyřmi dosud nevydanými písněmi.

Martho, ve druhé polovině 70. let jste začala spolupracovat s jazzmany, rockery a písničkáři, autory mimo hlavní proud populární hudby. Našla jste si je sama, nebo si našli oni vás?

My jsme tehdy s Tenou velmi kamarádily s Ondřejem Konrádem, vlastně já úplně nejbližší, a tenhle projekt byl jeho nápad. Chtěl mě seznámit s jinými muzikanty a byl zvědavý, co z toho vzejde. Takže ten hlavní impuls vyšel od Ondry.

Měla jste v oblasti jazzu někoho, kdo vás inspiroval?

Ella Fitzgerald, protože jsme ji viděli v roce 1969 na živo v pražské Lucerně a totalně mě okouzila. Na pódium přišla, řekněme, robustnější paní, která jen otevřela pusku, a začali z ní létat třepotaví křehcí motýlci... Krásný něžný zpěv, který se nedá popsat slovy. Byla dokonalá.

Řada hudebníků na Kresbách tuší byli v té době začátečníci, z nichž se později stali velké hvězdy – Michael Kocáb či Ondřej Soukup. Dalo se už tehdy poznat, jak výrazné osobnosti z nich budou?

Určitě, především z Michaela Kocába. On mi připadá jako ryzí člověk. Ze začátku to vypadalo, že neumí do pěti napočítat, ale přitom jsem zjistila, že to má v hlavě všechno strašně dobře seřazený. Nejvíce se mi na něm líbila ta obrovská zvědavost a vehemence, se kterou ke všemu přistupoval. Při nahrávání písniček v Plzni byl vlastně poprvé v nahrávacím studiu a s ne-

uvěřitelně zaujatým a zvědavým způsobem se v režii vyptával zvukaře a režiséra na všechny možné detaily... k čemu je tohle, co je támhleto, co se udělá tady s tím a jak udělat tohle. A všichni kolem něho skákali a byli mu nápomocní. Bylo vidět, že je ta jeho zaujatost úplně strhla, a bylo hned poznat, že je to silná osobnost, která když něco chce, tak to svým soustředěním dosáhne a strhne k tomu i své okolí. Bylo hezký pozorovat ho při práci.

Popová zpěvačka nahrává s jazzmany a rockery – neobjevovaly se někdy rozdílné názory v tom, jak má konečný výsledek vypadat?

Já bych to tak neškatulkovala. Náš žánrový rozsah byl vždy širší než jen pop. Jen do jedné škatulky bychom se nevešly. Navíc my jsme s Tenou začínaly bigbeatem, soulem i rockem, dotkly jsme se i swingových věcí, kdy nás doprovázel třeba orchestr Gustava Broma, nebo Mládkova kapela. Dnes je ta žánrová eklektika běžná i u největších hvězd a nikdo se tomu ani moc nediví. Jinak mám zkušenost, že když už na to muzikanti kývnou, že mohou spolupracovat, tak mají i důvěru v to, že to bude dobré. Žádné pochybnosti, každý dělá to nejvíc, co může. Na mně byl samozřejmě výběr skladeb. Protože pokud bych měla zpívat něco, co mi z jakéhokoliv důvodu nesedí, tak to nejde, nebude to fungovat. Je to vnitřní záležitost. Asi jako to, do koho se zamilujete. Do aranžů jsem ale třeba nezasahovala. Hodně se do nich promítla jazz-rocková vlna těch let. A taky to, že Michael byl přímo napěchovaný „šilenými“

nápady a dal do toho vše, jakoby měl dělat svou první a taky poslední desku. Kdyby to mělo být po mém, tak by některé písničky snesly jednodušší a čistší sound. Ale právě proto, že mezi námi fungovala vzájemná důvěra, měl naprosto volnou ruku a udělal skvělou práci. Jo, a tím šilným nápadem míním třeba to, že v písničce „Mám ráda běh“ nechal odpovídat si foukací harmoniku (Ondřej Konrád) a dechovou sekci. Což není jen tak. Vypadá to, jakoby celá dechová sekce okamžitě odpovídala jako jeden šik na jeho okamžitou improvizaci, což samozřejmě nejde. Nej dřív mu Ondra natočil různé riffy, on je pak rozepsal pro dechaře a na té písničce vzniklo něco docela ojedinělého. Dobře fór, který ocení hlavně muzikanti...

Název Kresby tuší. Objevují se tam hned dvě písně toho názvu, ale zpívá se v nich úplně o něčem jiném. Proč tedy vlastně Kresby tuší?

To je text Pavla Kopty a mně připadá, že Michael Kocáb „nakreslil“ prostřednictvím muziky skoro impresionistický obraz, nebo takový lehoučký japonský náčrtek, jakým mohou být právě kresby tuší. Původní text byl Oskara Petra, s názvem „Let zimního ptáka“, ale ten jsme po jeho emigraci museli oželeť. Pak to přebásnil pan Pavel Kopta. Toho jsem měla hodně ráda. A proč je to tam dvakrát? Inu, záměr byl udělat to jako uvedení do nálady desky a potom jako „zamávání“ poslední skladby... To je ta kratší verze.

Řada interpretů té doby vzpomíná na různá omezení a potíže, kterým čelili vinou tehdejší politické situace. Potýkali jste se při přípravě Kresb tuší také s něčím takovým?

Určitě, jak jsem říkala, v tom výběru bohužel nemohly zůstat písničky autorů, kteří emigrovali. Jednak ty od Bohdana Mikoláška, které jsem tam tak moc chtěla mít. Stejně tak jsme museli dát pryč všechny nádherné texty Oskara Petra. Tehdy to bylo tak, že texty se schvalovaly cenzurou v předstihu před hudbou a ty již byly odevzdané. Aleš Sigmund nám tehdy poradil, abychom zachránili alespoň muziku tím, že se pod ně podepíše někdo jiný. Udělal to Michael Kocáb a tantiény pak předával Oskarově rodině, která žila stále v Česku. Výsledná deska by tak byla trochu jiná, kdyby k těm zákazům nedošlo. Třeba „Hráš sis, hráš“ jsem doplnila ze Semaforského představení „Má hlava je včelín“, kde jsem ji zpívala. Je slyšet, že je trochu jiná než ostatní. Nikdy by mě tehdy nenapadlo, že album přece jen někdy vyjde kompletní, tedy i s písničkami, které tam být původně měly a nakonec být nesměly.

V jedné písni s Vámi zpívá i Vaše sestra Tena, či to byl nápad přizvat ji zrovna k písni „Vítám slunce ranní“?

SU6390-2

Supraphonline

Dežo Ursiny tu písničku napsal jako trojhlas a bylo nasnadě, aby jeden z hlasů zpívala právě Tena. Jsem obrovsky ráda, že se povedlo, že tím třetím hlasem byl právě hlas Dežův. Kupodivu nám naše tři hlasy krásně barevně ladí... Škoda, že nenapsal ještě něco víc. Byl to náš blízký kamarád ještě od prvního beatového festivalu. Navštěvovali jsme se v Brně i v Bratislavě a byl to třeba on, kdo mě nalákal na řeckou kuchyni. Jak? No třeba tím, že sám ji uměl dobře vařit a měl tehdy vzácnou knihu v angličtině „The Afrodites cookbook“ o řecké kuchyni. Půjčil mi ji, se zájmem jsem ji přelouskala a naprosto mě zaujala. To bylo v době, kdy jsme ještě v Řecku nebyli. Pak jsem si ji taky sehnala, mám ji dodnes a kdykoli v ní něco hledám, vzpomenu si na toho výjimečného člověka a kamaráda...

Součástí reedice alba jsou i čtyři bonusy. Co je to za písně a proč spatřily světlo světa až dnes?

To jsou právě ty písničky zmíněných zakázaných autorů. Když jsme přemýšleli o vydání této již druhé reedice, neváhala jsem. Především, když kluci z mého organizačního týmu, Patrik a David, vypátrali, že písničky jsou stále v plzeňském archivu. Když jsem je znovu po těch letech slyšela, neztratily nic z toho, jak jsem si je pamatovala. Jsou nádherné.

Nedílnou součástí desky je i její obrazová podoba. Titulní fotografie se dá označit za ikonickou. Jak vznikala?

Tehdy se nám ozval Taras Kuščinský, který fotil všechny tehdejší hvězdy, a říkal: „Holky, mně furt někdo volá, že by chtěl ode mě fotky, ale vy jste jediný, který zase honím já, že bych chtěl fotit Vás.“ To nás velice potěšilo. Tarase jsme vnímaly jako přirozeně laskavou osobnost. On se zaměřoval hlavně na focení žen, ale nejen proto, že byly krásné. Z jeho fotek je přímo možné vyčíst, jaká která je, poznat její duši...

Foto © Lukáš Kadeřábek

PETR BENDE VYRAZÍ NA VÁNOČNÍ TURNÉ, KTERÉ ZAKONČÍ DVA DNY PŘED ŠTĚDRÝM DNEM VE VÍDNI! SPECIÁLNÍM HOSTEM BUDE FRANTIŠEK SEGRADO

Zpěvák a skladatel Petr Bende vyjede již po jednadvacáté na speciální vánoční turné, pro které vždy chystá nový program s řadou překvapení. I letos se mohou zpěvákovi příznivci těšit na koncerty se sváteční atmosférou a hosty. V plánu je sedmnáct měst, mezi kterými jsou například Ostrava, Praha, Brno, Olomouc a poprvé vystoupí ve Vídni.

V programu nechybí ani nové písničky z aktuálního alba Petra Bende reStart. Zaznívají i vánoční koledy, které dostávají lecky netradiční hudební kabát a přichází i hudební hosté. Letos bude tím hlavním

František Segrado, který se stal širšímu publiku známý v souvislosti se spoluprací s autorskou dvojicí Michal Horáček a Petr Hapka. V rámci koncertu také zazní jejich největší hity – jako například: Štěstí je krásná věc, Rozeznávám a Strážce plamene.

Band Petra Bendeho rozšíří i Cimbálová muzika Gromba, složená z pěti mladých hudebníků, spolupracujících s Michalem Grombiříkem, který s Petrem Bende s úspěchem hrál už na předloňském turné.

„Každý rok to je jako setkání s přáteli; každý rok posluchačům nabízíme nový pro-

gram a netradiční hudební spojení napříč žánry. Zazní ale i nestandardně zpracované vánoční koledy a místní pěvecké sbory nás v každém městě ještě blíže propojí s domácím publikem,“ vysvětluje Petr Bende a dodává: „Naše vánoční turné už i překročilo hranice republiky. Letošní turné zakončíme vystoupením v Kostele sv. Alžběty ve Vídni. Navážeme tak na naše zahraniční koncerty, kdy jsme v prosinci 2013 hráli v katedrále Saint-Louis v Paříži a o rok později v Augustiniánském kostele v Curychu. Vždy to byl ohromný zážitek a jedinečná zkušenost.“

VÁNOČNÍ TURNÉ 2017 / PETR BENDE & BAND + HOSTÉ

- 29.11. Miroslav u Znojma
- 30.11. Ostrava
- 02.12. Strážnice
- 03.12. Blansko
- 07.12. Praha Divadlo Kalich
- 08.12. Rumburk
- 09.12. Měříň
- 10.12. Brno
- 12.12. Třebíč
- 13.12. Polná
- 15.12. Velká Bíteš
- 16.12. Zbraslav u Brna
- 17.12. Třešť
- 19.12. Olomouc
- 20.12. Uherský Brod
- 21.12. Velké Bílovice
- 22.12. Vídeň – Rakousko

SU6347-2

Supraphonline

PAVEL HAAS QUARTET

VYDÁVÁ NAHRÁVKU DVOŘÁKOVÝCH KVINTETŮ

Sedm let po triumfu s Dvořákovými kvartety (Gramophone Award „Nahrávka roku“) se Pavel Haas Quartet ke Dvořákovi vrací. Pro nahrávku kvintetů přizval dva hosty: izraelského pianistu Borise Giltburga (vítěz soutěže Královny Alžběty 2013) a zakládajícího člena Pavel Haas Quartet Pavla Nikla.

Houslistka Veronika Jarůšková k tomu poznamenala: „Vzniklo to čistě z přátelství – hudebního a uměleckého. Boris Giltburg je naše spřízněná duše. Poprvé jsme se setkali před třemi lety v Holandsku, a právě tam už jsme společně hráli Dvořákův Klavírní kvintet. Hned při tom prvním společném hraní jsme pochopili, že si naprosto skvěle rozumíme.“ Violoncellista Peter Jarůšek ještě dodal: „Není to jen hudební propojení, ale i lidské. Jsou to vlastně spojené nádoby. Máme silný kamarádský vztah a do budoucna bychom společně rádi hráli i jiné kvintety, nejen Dvořákův. Osobně bych to

nové album nazval jako přátelské setkání nad krásnou hudbou.“

Druhý Dvořákův klavírní kvintet vznikl na skladatelově milovaném letním sídle Vysoká na sklonku léta 1887. Kromě inspirace hudbou indiánů kmene Irokézů, s nímž se Dvořák setkal ve Spillville, je např. 3. věta postavena na tématu, jež zvažoval jako možnou novou americkou hymnu. Pavel Haas Quartet je ve Dvořákovi doma; slovy Sunday Times: „V tomto repertoáru dnes prostě nemají konkurenci.“ Nové album vydává mezinárodně úspěšný kvartet 20. října 2017 u své domovské firmy Supraphon.

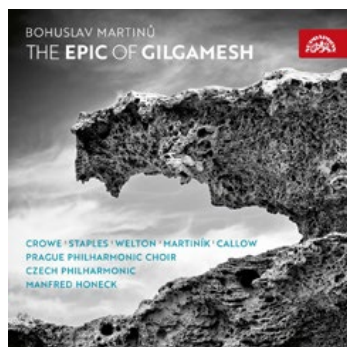
SU4195-2

Supraphonline

ČESKÁ FILHARMONIE NAHRÁLA GILGAMEŠOVO TÁZÁNÍ PO NESMRTELNOSTI

SKLADBU BOHUSLAVA MARTINŮ DIRIGOVAL MANFRED HONECK

SU4225-2

Supraphononline

Premiérovou nahrávku původní anglické verze díla pro vypravěče, sóla, sbor a orchestr vydává Supraphon 20. října 2017 ve strhující nahrávce České filharmonie s dirigentem Manfredem Honeckem. Nové nastudování Eposu o Gilgamešovi (The Epic of Gilgamesh, H 351) vychází z kritického vydání partitury, které připravil Institut Bohuslava Martinů. Špičkové pěvecké sólisty (Lucy Crowe – soprán, Andrew Staples – tenor, Derek Welton – baryton, Jan Martiník – bas) doplnil jako vypravěč britský herec Simon Callow, který debutoval ve Formanově filmu Amadeus. Zásadní roli má ve skladatelově partituře sbor; na nahrávce

se jí ujal Pražský filharmonický sbor, těleso mezinárodního renomé. Všechny účinkující si pro koncert a nahrávku vybral šéfdirigent České filharmonie Jiří Bělohlávek, jenž však samotné lednové provedení díla nakonec ze zdravotních důvodů přenechal svému vynikajícímu rakouskému kolegovi.

Manfred Honeck, rakouský dirigent velmi úzce svázaný s Českou filharmonií, momentálně šéf Pittsburgh Symphony Orchestra, převzal letos v lednu pražské abonentní koncerty, na nichž mělo pod taktovkou Jiřího Bělohlávky zaznít oratorium Eposu o Gilgamešovi od Bohuslava Martinů. Šéfdirigent České filharmonie se úkolu, spojeného s nahrávkou pro Supraphon, ze zdravotních důvodů tehdy vzdal. Manfred Honeck vyjádřil lítost, že musel Jiří Bělohlávek právě tyto koncerty odříci; věděl, že tuto skladbu velmi obdivoval.

Poslední roky života vedly skladatele Bohuslava Martinů stále více k hlubokým filozofickým a duchovním textům. Myšlenka na zpracování eposu, ličícího doborozdružení sumerského krále Gilgameše, zrála ve skladateli celých patnáct let. Při vší odlišnosti od avantgardy padesátých let zde Martinů přináší hudbu svrchovaně moderní, přitom však čerpá ze svého intenzivního zájmu o hudbu barokní i pařížskou školu Notre-Dame. Premiéra díla 23. ledna 1958 v Basileji přinesla skladateli a jeho dílu obrovský úspěch. Pražské provedení z ledna 2017 s Českou filharmonií a se

Foto © Petra Hajská

silnou mezinárodní sestavou sólistů pod taktovkou Manfreda Honecka vrátilo do života původní, anglicky zpívanou verzi díla, vycházející z překladu Reginalda Campbella Thompsona. Nahrávka v jedinečné konstelaci interpretů přibližuje duchovně hlubokou vrstvu díla Martinů s neobyčejně silnou emocionalitou.

Dirigent Manfred Honeck k tomu poznamenal: „V hudbě Bohuslava Martinů najdete nezvyklou zvukovost. Jsou to takové malé kousky progresivních prvků, ať už jde o harmonii, nebo obecněji o zvuky. V padesátých

letech, kdy psal Gilgameše, byl skutečně na vrcholu. Je to jeden z jeho nejlepších kusů!“ Dirigent ještě uvedl k nové nahrávce: „Při premiéře se před šedesáti lety zpívalo německy. A existující nahrávky jsou většinou v češtině. Takže až nyní máme nahrávku Eposu o Gilgamešovi tak, jak ji Martinů skutečně napsal.“

V pátek 20. října 2017 vydá Supraphon novou nahrávku Eposu o Gilgamešovi na CD, ale také v digitálních formátech MP3, FLAC a HI-RES.

Foto © Petra Hajská

ŠTEFAN MARGITA PŘEVZAL ZLATOU DESKU ZA X MAS

V září 2016 Supraphon vydal první vánoční album Štefana Margity X MAS, na které nahráli sólové písně a duety s hlavním protagonistou i sopranistka Kateřina Kněžíková a ve světě stále známější basbarytonista Adam Plachetka. Album X MAS se celý loňský podzim drželo na prvním místě v hitparádě klasické hudby Top 10 a úspěšně

bodovalo i v hitparádě hudby populární TOP 100 národní federace hudebního průmyslu IFPI. A u posluchačů uspělo tak, že za jeho prodej obdržel Štefan Margita včera v Národním divadle v Praze Zlatou desku Supraphonu.

„Tímto albem jsem si splnil životní sen. Konečně jsem nazpíval nejkrásnější vánoční písně a koledy. Když se do nich zaposloucháte, zjistíte, že jsou spjatý s příběhy lásky a naděje, které potřebujeme nejen o Vánocích,“ řekl Štefan Margita

Album obsahuje do sváteční nálady nalaďených dvanáct písní, mezi kterými jsou i pečlivě zvolené duety s ve světě stále žádanějším basbarytonistou Adamem Plachetkou a sopranistkou Kateřinou Kněžíkovou, kteří včera spolu s hlavním protagonistou a producenty Janem Adamem a Danielem Hádlem také převzali Zlaté desky. „Na příští rok plánujeme speciální X MAS TURNÉ. Pojedeme všichni tři zpěváci a bude to asi osm koncertů,“ prozradil včera Margita.

Během konce října až do začátku prosince se Margita představí v Opéra Bastille na scéně Národní opery v Paříži, kde v nastudování Z mrtvého domu Leoše Janáčka

Foto © Martin Kubic

ztvárnění roli Filky Morozova. Koncem roku čeká Štefana Margitu galakonzert věnova-

ný UNICEF, jenž se uskuteční 17. prosince v Obecním domě v Praze.

SU4201-2

Supraphonline

VOJTA KOTEK NAČETL POHÁDKY O RUMCAJSOVI

Letos na podzim slaví televizní večerníčky výtvarníka Radka Pilaře a spisovatele Václava Čtvrtka s postavou loupežníka Rumcajse padesát let od svého prvního zfilmování. Klasické příběhy z lesa Řáholce a města Jičína před lety načetl pro Supraphon Karel Höger. K letošnímu jubileu Supraphon připravil četbu z dalších pokračování

čování dobrodružství loupežníka Rumcajse, jeho ženy Manky a syna Cipíška, vodníka Volšovečka, obra Rabíjaka, jičínského knížečepána a kněžny, starosty, apatykáře, loupežníka Čelíše a zvířátek z řáholeckého lesa. Jde o Rumcajsovu loupežnickou knížku a Vánoce u Rumcajsů, které dosud ve zvukové podobě nevyšly a pro jejich načtení

producentka Supraphonu Naďa Dvorská získala herce a režiséra Vojtěcha Kotka.

„Vojtova interpretace je plná humoru, pro každou z postavíček vymyslel vtipný charakteristický hlas. Dokázal zvýraznit napínavost, ale i tajemné kouzlo děje tak, že je jeho nahrávka rovnocenná předchozí slavné interpretaci Karla Högera,“ uvedla Naďa Dvorská.

Bonusem pro blížící se advent je v nové audioknize pohádka o tom, jak šel Rumcajs s Cipíškem k vodníku Volšovečkovi pro vánočního kapra a jak měli u Rumcajsů nakonec ke štedrovecerní večeři černého kubu.

Audiokniha Rumcajsova loupežnická knížka vychází 27. října na CD i v digitálních formátech mp3 a Flac.

Foto © Martin Kubic

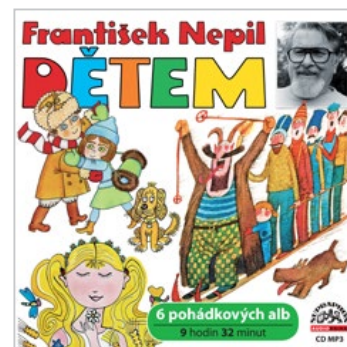

SU6456-2

Supraphonline

POHÁDKOVÝ SVĚT FRANTIŠKA NEPILA HEZKY DO OUŠKA

SU6452-2

Supraphonline

Nová audiokniha Supraphonu „František Nepil dětem“ potěší věrné příznivce dnes již legendárního spisovatele. Jeho pohádky znají z dětství i ti, kteří už jsou dávno dospělí. Audiokniha obsahuje čtyřicet pět příběhů, mezi nimi pohádky o víle Evelince, Naschválničcích, Makovém mužíčkovi, Štucelince a Zachumlánkovi, Barykovi a jiných úžasných bytostech – lidských, zvířecích a fantastických v jedinečné interpretaci hereckých hvězd. Audiokniha vyjde

již v pátek 27. října na CDmp3 i v digitálních formátech mp3 a Flac.

„Náš komplet obsahuje šest původních dětských alb a další bonusy. Je to skvělý titul pro všechny milovníky laskavého humoru Františka Nepila. Devět a půl hodiny mluveného slova. Jméno autora bylo a stále je zárukou kvalitní tvorby pro děti a mládež, která je nadčasová a představuje trvalou literární hodnotu. Na nahrávkách účinkuje více než 30 známých českých herců jako Jiřina Boh-

dalová, Iva Janžurová, Jiří Sovák, František Filipovský, Eduard Cupák, Rudolf Hrušínský, Vlastimil Brodský, Ladislav Frej, Petr Nárožný, Josef Dvořák, Jiří Lábus, Václav Postránecký, Libuše Havelková nebo také Zdena Haadrbovcová a Gabriela Vránová,“ uvedl producent Supraphonu Alan Piskač.

František Nepil se narodil 10. února 1929 v Hýskově. Byl to český spisovatel, scenárista a vypravěč. Od roku 1972 se plně věnoval jen spisovatelskému povo-

lání a přispíval do mnoha časopisů drobnými prózami, fejetony, sloupky a také pohádkami. Je též autorem řady scénářů a televizních pohádek. K nejznámějším a nejoblíbenějším relacím Františka Nepila patřily právě jeho fejetony v Československém rozhlasu „Dobré a ještě lepší jítro“. František Nepil zemřel v Praze 8. září 1995 ve věku 66 let.

Foto © Jovan Dezort

REDAKCE: Vladan Drvota, Zdeněk Brouček, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc a Tomáš Pilát / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/